

PŘISAHAL, ŽE JI NIKDY NEOPUSTÍ. MĚLA MU VĚŘIT.

LISA JACKSON

NAŠE MALÉ TAJEMSTVÍ

Naše malé tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Lisa Jackson

Naše malé tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LISA
JACKSON

NAŠE MALÉ
TAJEMSTVÍ

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2024 by Lisa Jackson, LLC
Translation © 2025 by Marie Čermáková-Frydrychová

ISBN tištěné verze 978-80-7662-871-7
ISBN e-knihy 978-80-7662-880-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-881-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-872-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PRVNÍ ČÁST

1. KAPITOLA

*Seattle, stát Washington
říjen 2022*

„Jak daleko bys zašla?“

Gideonova slova Brooke zaskočila. Už měla zpoždění a uvědomovala si každou ubíhající vteřinu. Když procházela malou kajutou jeho plachetnice, otočila se a zjistila, že Gideon zůstal tam, kde ho opustila, tedy v posteli, opálené tělo měl zamotané do prostěradla a tmavé vlasy padající do čela.

„Jak to myslíš?“

Opřel se na lokti a nadzvedl se. Hned si všimla vyrýsovaných svalů pod zlatohnědou kůží. Momentálně ji propaloval pohledem šedých očí, jako by *věděl*. Venku se ozval křik racka. Ještě ho zahlédla, jak letí kolem stěžňů lodí kotvících vedle nich, aby se vzápětí vrhl k hladině šedavých vod zátoky.

Všechno mu řekni. Ať to máš za sebou. Už s ním skoncuji!

„Kvůli něčemu, co chceš,“ dodal vážně. „Jak daleko bys zašla?“

„Nevím.“ Prohrábla si rozcuchané vlasy a znovu se otočila ke schůdkům na palubu. „Asi dost daleko.“ Pohlédla na hodinky. „Hele, já už fakticky musím.“

Řekni mu to.

„Počkej.“ Svalil se z postele. Všimla si maličké chobotnice vytetované vzadu na Gideonově krku. Když si nechal narůst trochu delší vlasy, nebyla skoro vidět. Popadl Brooke za zápěstí a prudce ji k sobě otočil. Měřil něco přes sto osmdesát, byl štíhlý a svalnatý, kůže se mu po pravidelném pobytu na slunci zbarvila do bronzova. „Proč se nezeptáš ty mě?“ pronesl a sklonil se k ní tak, aby se dotkli čely. Jen co jí letmo přejel konečky prstů po vnitřní straně zápěstí, rozšířily se mu panenky. *Řekni mu to!* naléhal na ni ten protivný vnitřní hlásek. *Hned mu všechno řekni!*

„Proč se nezeptám...?“

„Jo. Jak daleko bych zašel já.“

Cítila svůj zrychlený tep. Měl tak horké prsty. Loď se jí maličko pohupovala pod nohama. „Dobrá,“ kývla. „Tak jo. Jak daleko bys zašel ty?“ Okamžitě se za svůj tichý šepot nenáviděla.

„Kvůli něčemu, co chci? Kvůli osobě, s níž jsem měl být?“ Podíval se jí přímo do očí a Brooke se najednou nemohla nadechnout. Měla dojem, že se stěny maličké kajuty pořád přibližují a na chvilku se zdálo, jako by oni dva byli jediní lidé na zeměkouli. Naklonil se k ní blíž a pošeptal jí do ucha: „Udělal bych cokoli.“

Ještě jednou zopakoval: „*Naprosto cokoli.*“

„Naprosto cokoli?“ Neubránila se skeptickému tónu.

Pořád neuhýbal pohledem. „Kdybych musel, tak bych i zabíjel.“

Provoz v Seattlu byl příšerný. Hotová noční můra.

A ona jede pozdě.

No samozřejmě.

Nejenže se podělala a vzala zpátečku, takže Gideonovi vůbec neřekla, že to, co spolu měli několik měsíců, právě skončilo, ale hlavně se strašně zdržela. Nikoli poprvé.

„No tak, honem,“ říkala stejně tak sobě jako ostatním řidičům ve štrúdlu aut na ucpaných silnicích. Řídila velký Ford

Explorer, proplétala se mezi ostatními auty, přejížděla z pruhu do pruhu, a nakonec odbočila do strmé vedlejší ulice v naději, že před nájezdem na dálnici zácpu objede.

„No tak, honem,“ bručela si pro sebe, když se nalepila na nárazník červeného pick-upu, který se posunoval vpřed jen přískokem. Podívala se na hodiny na palubní desce. Za pět minut měla být ve škole. Tímhle tempem tam bude tak za hodinu! Bouchla do klaksonu právě ve chvíli, kdy se kolona doplazila k velkému staveništi.

Červený pick-up naložený palivovým dřívím objížděl oranžové kužely rozestavené kolem obrovské díry v asfaltu, když vtom vousatý stavební dělník zvedl červený terčík, aby zastavil dopravu. Ačkoli měl na očích sluneční brýle, významně na Brooke hleděl přes čelní sklo, jako by ji chtěl varovat, aby projet ani nezkoušela.

Nezkoušela. Čekala. Netrpělivě bubnovala prsty o volant a sledovala, jak na silnici před ní s pípáním couvá obří rypadlo s nakladačem. Vzápětí se rozjelo napříč vozovkou. Na říjen bylo v Seattlu dost teplo, přes zaprášené čelní sklo pražilo sluničko. A rypadlo se přes silnici vleklo jako šnek.

„Ach jo, dělej!“

Takhle to rozhodně nestihne.

Smůla.

No bezva.

„Krucí.“

Vytáhla mobil a napsala dceři:

Zpozdila jsem se. Už jedu.

Kolikrát jí psala přesně tahle slova? Minimálně jednou týdně, často víckrát. Hlavně poslední dobou.

Její čtrnáctiletá pubertačka Marilee, počkat, vlastně „skoro patnáctiletá“, bude pěkně našťvaná.

Takže nic nového pod sluncem.

Rypadlo se šinulo dál, chrtilo z výfuku černý dým, mohutný řidič v kabině čile pracoval s pákami, aby seškrábal obrovské kusy betonu a asfaltu. Měla dojem, že sleduje zpomalený záběr, protože neuvěřitelně pomaličku zvedal nakládací lopatu vysoko do vzduchu a pak ji naklonil, aby její obsah vysypal do korby obrovského nákladáku s běžícím motorem.

Minuty plynuly a rypadlo konečně vycouvalo zpátky ze silnice do boční uličky.

„Hurá.“

Zazvonil jí mobil. Úplně se lekla.

Pak jí došlo, že to vlastně není její mobil, tedy ne ten, který používá v rámci rodiny ke komunikaci s Nealem a Marilee, ale její druhý telefon. Jednorázový. Ten, který neměla připojený na Bluetooth. Tajný předplacený mobil, o kterém nikdo nevěděl. Krom Gideona. Otevřela přihrádku v palubní desce, sáhla až dozadu a našla ho. Vyndala ho ven a podívala se na displej.

Číslo neznala.

„Co to má sakra znamenat?“

Rychle hovor přijala a nadzvedla nohu z brzdy. „Haló!“

Žádná odpověď.

A její SUV se pomalu rozjíždělo.

„Haló?“ zopakovala už našťavaněji.

Silnice před ní se konečně uvolnila a stavební dělník obrátil plácačku s červeným kruhem a nápisem STOP na druhou stranu, kde bylo napsáno Pomalá jízda.

V tom rámusu motorů a strojů a křiku mužů ze stavby ochraptlý šepot v mobilu téměř neslyšela.

„On není tím, za koho se před tebou vydává.“

„Cože?“ vyhrkla a napínala uši. „Kdo není... kdo volá?“

V tu chvíli se hovor přerušil.

Sevřelo se jí srdce. Někdo o tom ví! Panebože, někdo ji odhalil.

Zamrkala a bojovala s přívalem paniky. Tohle se neměl nikdo dozvědět. Nikdo. Samozřejmě, že se to nikdo nedozvěděl. Ten telefonát byl určité omyl. Někdo prostě vytočil špatné číslo. Tak

je to. Cítila, jak zpocené má prsty, a v duchu si nadávala, že se nepřinutí ukončit vztah s Gideonem dřív. Vždyť mu to nedokázala říct ani dnes.

„Posero,“ vrčela na sebe už nahlas. „Srabe!“

Dělník s plácačkou na ni ukazoval, ať jede, divoce máchal rukou, ale ona nedokázala myslet na nic jiného než na tu větu. Co když o žádný omyl nešlo? Co když to opravdu někdo ví? Panebože...

Šlápla na plyn, srdce jí zběsile tlouklo a ve stejném rytmu jí tepalo v uších.

Tohle fakt není možné... Koutkem oka zahlédla žlutou šmouhu, jak se kolem ní prohnalo nějaké rychlé auto a udělalo před ní myšku.

„Ježiši!“ vykřikla a málem zůstala stát na brzdě, přestože jí znechucený dělník pořád dával znamení, ať jede, byť nad žlutým sportáčkem kroutil hlavou.

Porsche už prolítlo staveništěm a zarazil ho až další semafor. „Debil!“ zabručela si pro sebe a jela dál. Doufala, že stihne zelenou, která právě naskakovala.

Jednorázový mobil znovu zazvonil.

Co to má kruci znamenat?

Na displeji se opět objevilo to neznámé číslo.

Panebože!

Ostře do telefonu promluvila: „Nevím, kdo jste, ale máte špatné číslo!“

Chvilí bylo ticho, a pak hlas na druhé straně zašeptal: „To si nemyslím, Brooke.“

Volající zná její jméno?

„Kdo je to?“ zeptala se zbrkle a začínala panikařit. Ach, ne, jen to ne...

„On není tím, za koho se před tebou vydává.“ Ten hlas – mužský? Ženský? Starý? Mladý? Nedokázala to poznat. „Raději si dávej pozor –“

Prásk!

Předek jejího exploreru narazil do zadku porsche a ozvalo se příšerné řinčení, ječivý skřípot pomačkaných plechů a ohlušující praskání polámaného plastu.

Prudce to s ní trhlo.

Bezpečnostní pás se jí zaryl do těla.

„Do prdele!“ Dupla na brzdy, pustila telefon z ruky a tep jí vylétl někam do stratosféry.

Porsche s kvílením zabrzdilo.

Auto za ní – obrovský bílý sedan s postarším pánem za volantem, vedle něhož seděla patrně jeho manželka – zastavilo do slova pár centimetrů od jejího zadního nárazníku. Pán vyděšeně vzhlédl. Z nabouraného porsche vyskočil řidič a energicky kráčel k jejímu okýnku.

„Co to má do prdele znamenat?“ zařval a tvář mu zbrunátněla. Na sobě měl džíny a černé vybledlé vytahané tričko. Byl obrovský, vysoký a mohutný.

Stáhla trochu okýnko a viděla, jak si vztekle strhl z hlavy baseballovou kšiltovku klubu Mariners a mrštil s ní o chodník. „Kurva fix, vy jste mi zrušila auták!“

Hlavou jí vířily myšlenky jedna přes druhou, mělce dýchala. „Vyzrazil jste šílenou rychlostí, a pak jste prudce zabrzdil.“

„No a co? Vy máte mít kontrolu nad svým vozidlem, vážená dámo. A vy jste do mě zezadu nabourala!“ Máchl rukou ke krajině. „A kdybyste dávala pozor, všimla byste si toho malého kluka – támhletoho –, co si hrál s míčem těsně u silnice!“ Namířil prstem na kluka odhadem tak čtyřletého nebo pětiletého, který na ně jen vyděšeně třeštil oči. „Míč se zakutálel na silnici,“ vysvětloval jí situaci řidič, a ona se podívala za něj. Po vozovce se skutečně pořád ještě pomalu kutálel basketbalový míč, přímo před dodávkou stojící v opačném směru. „Bál jsem se, že se ten kluk pro něj rozběhne. Ježíšmarja, co jste dělala, kurvafix? Krávo pitomá!“

Nemělo cenu nic zapírat. Když se podívala doprava na krajinu, viděla starší paní, jak rychle táhne kluka domů.

„Máte z prdele kliku, že se za tím balónem fakt nerozběhl!“ nepřestával jí nadávat řidič porsche. „Protože co kdyby tam fakt vlítl? Já bych se mu třeba stačil vyhnout, ale vy teda stoprocentně ne.“

Srdce jí bolestivě bušilo. Měl pravdu. Byla kvůli tomu telefonátu tak roztržitá a nepozorná – a taky kvůli Gideonovi a celému svému podělanému životu! Ano, nedávala pozor. Alespoň ne dost.

Ale viděla, že porsche nevypadá tak zle – jen zmačkané plechy. Nic víc. Nic, co by někoho ohrozilo na životě. Díkybohu.

Podívala se na něj. „Jste v pořádku?“

„Vypadám tak?“ obořil se na ni, holá hlava se mu ve slunci leskla a nebylo mu vidět do očí, protože měl zaoblené sluneční brýle přiléhající k hlavě. Na bradě si pěstoval strniště a viděla, jak zatíná zuby, až se mu dělají na čelisti boule.

„Nevím.“

„Nejsem. Díky vám. A co moje auto? Kruci! Zrovna jsem si vyměnil provizorní espézetky za normální! Kára je zbrusu nová, a teď...? Co teď? Do prdele!“ Strhl si brýle a vypadal, že jimi už už mrští o zem za čepicí, ale pak si to rozmyslel a znovu si je nasadil. „Víte, co je tohle?“ zeptal se a ukazoval nataženým prstem na auto. „Tak víte to?“ Než stačila cokoli odpovédět, udělal to za ni. „Je to devět jedenáctka, kurva! Slyšela jste? Posraná devět jedenáctka!“

„Slyším dobře!“ obořila se na něho, protože už ztrácela trpělivost. Zatínala zuby a pokoušela se zachovat klid, přestože jí ten pitomec brnkal na nervy, až měla pocit, že jí snad prasknou všechny najednou.

Nakonec vystoupil i muž z obřího bílého sedanu. Volal na ně zpoza otevřených dveří. „My jsme všechno viděli. Pokud někdo potřebuje svědka, my s Aggii jsme všechno viděli.“ Ukázal na manželku, která strnule seděla na místě spolujezdce bílého buicku.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Brooke. Tedy spíš jen křičela z otevřeného okýnka, zatímco kolem nich projížděla auta. „I vaše paní?“

„Ano, ano, oba jsme v pořádku,“ odpovídal starý pán a mával. *Díkybohu!*

Vzteklému řidiči řekla: „Myslím, že bychom radši měli uvolnit silnici a zajet stranou.“ Všimla si, jak se na chodníku srocují čumilové. „A vyměnit si čísla.“

„To teda zatraceně musíme, do prdele práce,“ reagoval. „Máte pravdu, kurva. Za tohle kurva zaplatíte!“ Kývl ke svému autu a pak na ni ukázal prstem. „Tohle jde na vás!“ Pak vytáhl z kapsy telefon, vyfotil si její espézetku a křečovitě ukázal na parkoviště u řady obchodů na protější straně ulice. „Zajedte támhle,“ přikázal.

Prudce zvedl čepici z chodníku a narazil si ji na hlavu. Když nastupoval do auta, vrhl po ní pohled, který by zaručeně prořízl i ocel.

„Debil,“ ulevila si a sledovala, jak nastartoval sporták, s velkým randálem riskantně přešel na opačnou stranu rušné silnice a pak si málem vyrazil zuby na retardéru u parkoviště.

To má za to. Jasně, byla to její vina, ale ten chlápek se chová jako kretén. Zajela na volné parkovací místo před FedExem a vystoupila, aby obhlédla škody. Měla zrušený přední nárazník, celý popraskaný a zmačkaný, to se opravit nedalo, prasklé světlo a bůhvíco ještě. Jenže porsche dopadlo mnohem hůř, mělo obrovskou prohlubeň na zadku, odřený lak, pomačkanou kapotu.

„No to mě poser, podívejte se na to!“ lamentoval řidič, když obešel auto a jen kroutil hlavou nad zmuchlaným plechem, pokrouceným natolik, že nějakou škvírou dokonce zahlédla motor. „Mám kliku, že to vůbec jede. Motor je vzadu, jestli jste to nevěděla.“

„Ale jo, vím to.“ Pokud mohla soudit, motor nevypadal poškozeně.

„Kde jste se učila řídit?“ obořil se na ni.

Málem v ní bouchly saze, ale jen se napřímila. Neměla v úmyslu mu vyprávět, že se na strýčkově farmě naučila jezdit v jedenácti letech s traktorem po poli a ve třinácti s nákladákem. Do

toho mu nic nebylo. Se značným úsilím se ovládla a držela jazyk za zuby. *Hlavně se s ním nepouštěj do debat. To nemá vůbec cenu. Musíš vyřešit jiné problémy, větší než auťák tohohle debila.* „Pojďme si na sebe vyměnit kontakt,“ navrhla co nejkldněji.

„Ale všechno je vaše vina. To vy jste mi nabořila zadek.“

„Jo, vím!“ zařvala na něj, protože už se neovládla. „Vím, jasný? Byla jsem u toho!“

„Fajn.“ Najednou od ní začal couvat zpátky ke svému autu.

„Ale nemusíte se kvůli tomu chovat jako idiot.“

Prudce se otočil, obličej zkřivený vzteky. „Co jste to řekla?“

„Že se nemusíte chovat jako idiot.“ Už měla toho kretěna plné zuby. „Jo, auto vypadá hrozně. Moje taky, ale co se stalo, stalo se, tak se už chovejme věcně a vyřešme to.“

„Vypadá hrozně? Máte představu, kolik tenhle auťák stojí?“

„Jo. Hodně. Vím. Ale když na mě budete řvát, nepomůžete si.“

„Když budete řvát, nepomůžete si,“ zanotoval ironicky.

Polkla další britkou poznámku, ale odmítla se chytit na jeho udičku, a vyfotila mobilem svou pojistku. Koutkem oka viděla shluk lidí na chodníku. „Pošlu vám to esemeskou. Jaké máte číslo? Jo, a vy mi zase pošlete svou pojistku.“

Se zaťatými zuby jí zdráhavě odrecitoval číslo mobilu a ona si ho zapisovala a nevšímala si zvědavých pohledů z pomalu projíždějících aut. „Jsem Brooke Harmonová.“

„Jim Gustafson. Ale oficiálně James. James Gustafson.“

„Chápu.“

„Fajn. Takže aspoň budete vědět, oč jde, až se vám ozve můj právník.“

„Skvělé. Váš právník se může tím pádem rovnou spojit s tím mým. Což je Neal Harmon.“

Poněkud strnul, zjevně mu to došlo.

Stejně mu to naservírovala polopatě: „Můj manžel.“

Maličko se zamračil, a ona snad na vteřinu pocítila uspokojení, ale nakonec obšťastnila Jima – oficiálně Jamese – chladným úsměvem a poslala mu zprávu. Teprve potom od mobilu

vzhledla a podívala se na svůj pokřivený obraz v zrcadlových sklech jeho brýlí. „Naše pojišťovny si to spolu vyřeší.“

„Není co řešit. Nezapomeňte, že mám svědky. Ofotil jsem si espézetky všech aut okolo. A ten chlápek s manželkou v buicku, ti to celé viděli!“ Gustafson nasadil nepříjemný arogantní úsměv. Byl na sebe zjevně pyšný.

„Fajn. V tom případě máme pro tuto chvíli vyřešeno.“ Upřímně doufala, že je to pravda, protože ve zpětném zrcátku zahlédla červeno-modrý blikající maják policejního auta.

2. KAPITOLA

„Jsem tvůj dlužník,“ řekla za hodinu Brooke v autě přes bluetooth do telefonu. Pořád seděla za volantem ve svém pomuchlaném exploreru, trochu rozklepaná a nervózní po té bouračce a zneklidňujícím telefonátu.

Na druhém konci linky mluvila Andrea: „V pohodě. Vůbec nemáš zač. Vážně.“ Andrea byla její kamarádka od chvíle, kdy se Marilee a Andreina dcera Zuri seznámily ve školce. A teď v náročném odpoledni jí Brooke jako obvykle volala, protože potřebovala vytrhnout trn z paty.

Poslala Andree zprávu už ve chvíli, kdy pořád ještě vyjednávala s Gustafsonem, s prosbou, aby vyzvedla Marilee ze školy. Andrea samozřejmě neváhala, vyrazila, našla Marilee před školou a hodila ji do sportovního klubu na gymnastiku. Brooke poslala zprávu i dceři, ale ta neodpověděla.

Bodejtě.

Teď Brooke opatrně najela nabouraným autem na parkoviště u tělocvičny a zastavila tak blízko, aby vysokými okny viděla dovnitř. Za sklem stály kolem gymnastického náčiní hloučky děvčat. Brooke dokonce zahlédla Marilee v trikotu a kraťasech. „Ty jsi fakt záchrana,“ řekla Andree a vypnula motor.

„Vždyť ty bys pro mě udělala totéž.“

„To si piš.“

„No tak vidíš. Už na to kašli. Neboj. Brzo mi to vrátíš.“

„Samozřejmě. Řekni kdy.“

„No... co třeba příští týden? Zuri má zase klavír, a já musím přesně v té době se synem k doktorovi.“

„Domluveno.“ Brooke přikývla, jako by ji Andrea viděla. „Jen mi to ještě připomeň.“

„Jasně. Hele, zrovna mi volala Joanna Nelsonová. Víš která, ne? Matka Kinsey.“

Kinsey byla pihovatá zrzka, další spolužačka Marilee. Kamarádily se spolu na prvním stupni, ale na druhém se trochu odci- zily. Každá měla jinou partičku. „No jo, s tou dřív Marilee často někam vyrážela.“

„A ta tvrdí, že se jedna holka z jejich třídy pohřešuje. Allison Carelliová. Už dva dny se o ní neví. Zavolali i policii. Umíš si představit, jak Allina máma vyšiluje. Nemá ponětí, kde holka je. Obvolala její kamarádky, nemocnice, všechno.“

„A nemůžou ji najít,“ konstatovala Brooke a cítila, jak ji mra- zí v zádech. Samozřejmě Allison znala, byla to tichá drobná dí- venka s černými kudrnatými vlasy, modrýma očima a zasmušil- ým, téměř mrzutým chováním.

„Beze stopy zmizela.“

„Je pryč dva dny?“ zašeptala Brooke a začínala se jí zmocňo- vat úzkost. Říkala si, že dva dny, tedy osmačtyřicet hodin, není tak dlouho, ale bylo jí jasné, že pro rodiče to musí být nekoneč- né. Kdyby se Marillee ztratila jen na pouhé dvě hodiny, zbláznila by se.

„Policie se domnívá, že Allison možná utekla z domu, ale to Elyse nepovažuje za pravděpodobné. Ani Joanna, která zná tu rodinu velice dobře. Však víš, Alli je hodná holka. Průměrná studentka, závodí za školu v plavání, ale jinak tichá... Do prdele, tohle fakt nesnáším. Děsí mě to do morku kostí.“

„Božínku.“ Brooke se kousla do rtu. „Snad se objeví.“ Pokou- šela se, aby jí v hlase zněla špetka naděje a to i navzdory nepří- jemnému mrazení, které v ní sílilo.

Už dvě pohřešované dívky.

„Snad. Ale Penny Williamsová se neobjevila,“ prohlásila Andrea, jako kdyby četla Brooke myšlenky. „A to je... kolik? Bude to rok, ne?“

Brooke jen přikývla. Vloni na podzim zkrátka nepřišla Penelope Williamsová domů ze školy. Od té doby se tato dívka, která chodila o rok výš než Marilee, nenašla.

Brooke pořád upírala zrak do obřích oken a v myšlenkách zabrousila do temných sfér, protože uvažovala jednak o zmizelé dívce a také o tom, jak obrovskou bolest v sobě asi nosí její matka Elyse. Kdyby se něco stalo Marilee, nedala by to.

„No, všichni z toho šlí. Dokonce mi volal i Austin Keller – znáš ho, ne? Ten hasič.“

„Jo.“ Usmála se. „Austina znám od střední. Je hrozné, co se stalo jeho ženě.“ Stacey byla také spolužačka a před pár lety zahynula při nehodě na kole.

„Má strašně obavy. Svou dceru vychovává sám.“ Povzdechla si. „Víš, že se na tebe vždycky ptá?“

„Fakt?“

„No jo.“

„Divné. V prváku jsem do něho byla strašně zamilovaná.“ Koutkem oka zachytila nějaký pohyb. Na parkoviště vjela nízká honda, zastavila o tři místa dál a z otevřeného okénka u řidiče se linulo dunění basů. Za volantem seděl asi osmnáctiletý kluk, vypnul motor a vystoupil z auta v celé své kráse. Vykročil ke skleněným dveřím tělocvičny.

Andrea z telefonu lamentovala: „A sakra, to je hodin! Pro-miň, musím běžet. Zdá se, že syn nemůže najít kopačky – tento týden už potřetí. Ale každopádně upozorni Marilee, jo? Řekni jí o Alli. Musíme si dávat pořádného majzla. Víc než kdy dřív. Tak brzo nashle!“ A zavěsila.

Brooke se na sedadle pohodlně opřela a kousla se do rtu. Pořád sledovala dceru za oknem, a najednou jí začaly v hlavě vyska-kovat další obavy. Marilee si na trénink stáhla své téměř dokonale

černé vlasy do dlouhého culíku a teď zrovna cvičila sestavu na bradlech. Tvářila se soustředěně a odhodlaně, a když udělala toč na horní tyči bradel a pak se švihem dostala na spodní, zatínaly se jí svaly na ramenou. Po celou dobu jistila Marilee trenérka, vypracovaná čtyřicátnice.

Marilee byla ve čtrnácti dobrá studentka, i když ne vynikající, a zanícená gymnastka, přestože neměla přirozený talent. Brooke zastávala názor, že Marilee vypadá vyspěleji než některé její kamarádky, a navíc byla jedináček, tudíž poměrně dost sobecká. Jenže který puberták není, že? A mít sourozence vždycky všechno neřeší. Brooke mohla mluvit z vlastní zkušenosti. Sice měla sestru, ale ten prostý fakt jí rozhodně nepomáhal uhladit nebezpečnou trnitou cestu pubertou. Spíš jí ještě házel klacky pod nohy.

Pokud jde o sobectví... Byla Marilee horší než kdysi Brooke? Stačilo, aby si vzpomněla na bouračku s luxusním autem, a hned si uměla představit, jaké to je naprosto se pohroužit do sebe a nevidět-neslyšet.

Vždyť sama přehlédla jasné varování, když se na brzdicím sportáku rozzářila červená světla. Vůbec nechápala, proč neviděla toho kluka s míčem o něco dál u silnice. Klidně mohl být vážně zraněný, nebo i něco horšího. A co ti staří manželé v buicku za ní? Byli to křehcí staroušci a určitě mohli také přijít k vážnému úrazu. Co kdyby z toho šoku dostali infarkt, nebo mrtvici? A už vůbec neuvažuje o tom pitomečkovi, do kterého to nabořila. Klidně mohl utrpět víc šrámů než jen pochroumané ego, vždyť svým explorem mohla strčit jeho porsche do protisměru!

Ale stejně je Gustafson debil. Obrovský kretén. Bylo jí nepřijemné, že musela vytáhnout eso typu „můj manžel je právník“, ale ten idiot ji vyloženě vyprovokoval.

A kdo stál za tajemným varováním v telefonu?

On není tím, za koho se před tebou vydává.

Ta jediná věta jí v nekonečné smyčce neustále běhala hlavou.

Někdo prostě ví o jejích záletech s Gideonem Rossem. Někdo, kdo zná její utajené telefonní číslo.

Kdo?

Dokud jí nezavolal, byla přesvědčená, že o Gideonovi neví živá duše. Brooke to určitě nikomu neřekla. Ale co Gideon? Jak mohla vědět, že se mu dá věřit a že bude držet jazyk za zuby?

Najednou se jí z toho udělalo úplně špatně.

Co ji to napadlo? A proč si s ním, to především, vůbec něco začínala?

Než si dovolila pohroužit se do sebe a zpytovat svědomí, znovu si připomínala, že to s ním stejně chtěla skončit. Nejvyšší čas se uklidnit. Což není problém.

Zatím.

Měla teď na stole závažnější věci, kvůli nimž si dělala starosti – pohřešované dívky z Allsworthovy školy.

Popadla jednorázový telefon, pozorně se dívala do složky Poslední hovory, ale k dotyčnému číslu nebylo přiřazené jméno. Stálo tam jen „Neznámý volající“ a číslo. Moc se nerozmýšlela a stiskla tlačítko Volat zpět. Telefon na druhé straně vyzváněl, a ona v sobě cítila nesmírné napětí. Bude tvrdě vyžadovat vysvětlení.

Kdo jste?

Co chcete?

Co chcete říct tou větou, že on není tím, za koho se vydává?

Co si sakra myslíte, že přesně víte?

A jako nejdůležitější ze sebe musí vymáčknout varování: *Neodvažujte se mi ještě někdy volat.*

Jenže k ničemu nedostala příležitost. Po pátém – nebo snad šestém? – zazvonění se telefon vypnul. Hlasovou schránku neměl.

Sevřel se jí žaludek. Tohle není dobré. Její tajná nevěra probíhala diskrétně a zatím jen krátce, ale někdo o ní ví. A volá.

Kdo? Hlavou jí vířily nejrůznější možnosti, ale na nic přesného nepřišla. Vždyť si dávala takový pozor.

Jenže co Gideon? Dával si pozor i on?

Roztřesenými prsty se snažila na dotyčné číslo odeslat esemesku.

Jenže ani to se nedařilo.

„Bezva,“ promluvila do prázdného auta. „Naprostá senzacce! Do háje.“ Číslo jednorázového telefonu měl jen Gideon. Bohužel se k němu očividně někdo dostal. Někdo, kdo věděl, že patří jí. To je nabíledni.

Znovu se jí zmocnil pocit marnosti a odevzdaně se opřela do sedadla. V duchu si přehrávala čím dál děsivější scény z nehod, představovala si, co všechno se mohlo stát. Ano, vinu za bouračku s tím sportákem nesla ona. O tom není pochyb. A celá ta situace se mohla vyvinout daleko hůř. Takhle nakonec nebyl nikdo zraněný, pokud nepočítala svou hrdost. Ta dostala pořádnou řádku, a teď byla samá modřina v černomodrém odstínu.

Možná to bylo znamení, napadlo ji, a dál sledovala Marilee, která seskakovala z bradel a povídala si s trenérkou. Pak obě zamířily ke kladině.

Brooke se přesvědčovala, že ve zlá znamení, kouzla nebo ve vyšší moc vlastně doopravdy nevěří, ale občas vycítila, že existuje ještě něco jiného, než co je zjevné. Ona i její sestra byly vychovávány v přísně katolické rodině. Babička jí často připomínala, že ďábel číhá za každým rohem a nakukuje jí přes rameno, a bůh očekává, že zhřeší, a pak jí vyměří bolestivý trest.

Jejich letní srub, který se v rodině dědil z matčiny strany z generace na generaci, byl kdysi plný babiččiných náboženských artefaktů. Na krbové římse se skvěly sošky Ježíše. Na krbu byly rozestaveny svíčky, většinou ozdobené posvátným srdcem Ježíšovým. Stěny zdobily obrázky s madonou. Na sloupcích postele visely růžence a nade dveřmi byly zevnitř i zvenčí přibité krucifixy. V době Brookina dětství byl srub chrámem Kristovým. V průběhu let po babiččině smrti svíčky, krucifixy i růžence zmizely někde v krabicích.

Přestože Brooke procházela v pubertě obdobím vzdoru, přenesly se na ni některé prvky z babiččiny víry. Babička vždycky hledala různá znamení, jejichž prostřednictvím s ní mluví bůh. Takže možná dnes bůh obrátil svou pozornost na vnučku Mary O'Harové. Autonehoda byla varováním před jejími hříchy.

„No jo, jasně.“

Každopádně byl nejvyšší čas s těmi hříchy přestat a rozseknout to. Opravdu o tom vážně uvažovala už odpoledne, když byla s Gideonem, ale nakonec ztratila odvahu.

Pohlédla na hodinky. Marilee bude za deset minut končit. To je dost času. Rozhlédla se, a nikoho v okolí neviděla, ale stejně znovu nastartovala, vytáhla okýnko, pustila klimatizaci a na jednorázovém mobilu vytočila Gideonovo číslo.

Zvedl to po třetím zazvonění. „Ahoj, kočička.“

Uslyšela jeho hlas a zatajil se jí dech. Ach jo... Přestože nesnášela, když jí říkal kočička. Přestože na něho byla příšerně našťavaná.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Komu jsi dal tohle číslo?“ ptala se přísně a hlas jí zněl jako břitva.

„Cože? Nikomu.“

„Určitě?“

Rozesmál se. „No jasně. Určitě. Proč bych ho někomu říkal? Právě kvůli němu to je mezi náma tak výjimečné, nemám pravdu? Je to prostě naše malé tajemství. Jen naše.“

Vyhrkla: „Proč mi teda někdo volal a říkal divné věci, které zněly jako varování? Anonymní číslo.“

„Varování?“

„Jo.“

„Před čím?“ vyptával se hned.

„Před náma... teda přesněji – před tebou.“

„Přede mnou?“ opakoval. Tón jeho hlasu se maličko změnil, smích z něj zcela vyprchal.

„Jo. Ten hlas říkal: On není tím, za koho se před tebou vydává.“

„A fakt mluvil o mně?“

„O kom jiném?“

„O komkoli. Třeba o Nealovi.“ Začínal se dostávat do defenzivy. „Kdo to byl? Kdo to volal?“

„Říkala jsem ti, že nevím.“

„Tys ten hlas nepoznala?“

„Ne! Právě to se ti snažím vysvětlit!“ Hlas jí vylétl o oktávu výš, křechovitě svírala mobil a hleděla přes zaprášené čelní sklo.

„No a co? Myslíš, že jsem někomu řekl, aby ti zavolał?“

„Nevím, co si mám myslet, ale rozhodně to *někdo* ví.“

Chvíli mlčel. „Možná je to nějaký vtip.“

„No jasně. Jaká je asi pravděpodobnost, že někdo takhle zavtipkuje?“ Hraje si schválně na blbého? Všimla si, že venku přeletěla vrána a posadila se na nejbližší strom.

„Nevím. Nemám páru, o čem mluvíš.“ Teď už jí tou zanedbávaností lezl na nervy.

Řekni mu to! Hned mu to řekni!

Snažila se sebrat veškerou odvalu, kterou předtím ztratila. „Takže bychom to asi možná měli stopnout,“ pronesla s bušícím srdcem.

„Cože?“ ptal se obezřetně. „O čem to mluvíš?“

Zhluboka se nadechla a pak do toho skočila rovnýma nohama. „Už nějakou dobu o tom přemýšlím. A vlastně nevím jak to říct, protože je to pro mě něco nového, ale myslím, že nejlepší bude s tím prostě vyrukovat. Gideone, já končím.“

„Cože? Jak končíš?“

„To mezi náma,“ přerušila ho rychle, „bylo fakt skvělý, jasný? Ale je po všem.“

Čekala. Mlčení se protahovalo.

Deset vteřin. Patnáct, dvacet. Pak se konečně ozvalo: „Děláš si srandu. Že?“

„Ne, nedělám. Myslím to smrtelně vážně. Já už takhle fakt nemůžu.“

Nastala další bolestně dlouhá odmlka a pak opatrná otázka: „Ale... proč?“

„Protože to není správné, Gideone. Oba to víme.“ Dívala se pořád předním sklem ven, ale v protisvětlu Marilee neviděla. „Mám rodinu. A nevím, co mě to napadlo nechat to dojít tak

daleko, ale prostě v tom nemůžu pokračovat. Nejde to. Jsem vdaná proboha živého. Mám dítě.“

Odpovědí jí bylo další šokované ticho. Pak jen vydechl: „Páni.“

Čekala.

Jako by konečně pochopil, znovu se ozval: „Nevím co říct.“

„Nemusíš říkat vůbec nic.“

„Vždyť jsi tady dneska byla.“

„Já vím.“ Nepřiznala se ke své nervozitě a neschopnosti říct mu do očí, co měla na srdci, že se s ním totiž chce rozejít už několik týdnů. „Zrálo to ve mně velice dlouho.“

„Jenže jsi tady právě byla, jak jsem říkal,“ namítl poněkud drsnějším tónem.

Když se zadívala na nedopitý kelímek ledové kávy s tajícími kostkami ledu i na věci z čistírny na zadním sedadle vedle tašky do posilovny, úplně se přihrčila. To všechno bylo součástí jejího alibi, kdyby se jí někdo zeptal, co celé odpoledne dělala.

Lži.

Samé lži.

Ale s tím je teď konec.

Jenže Gideon jí pořád nevěřil. „Mohlas mi o tom přece říct, rozumíš, když jsme se viděli. Pokud to máš v hlavě tak dlouho, proč jsi nic neřekla?“ divil se.

„Nebyla jsem si jistá.“

„A teď najednou jsi?“ V hlase mu zněl skeptický tón.

„Ano.“ Nezaváhala. Odpověděla dostatečně rychle. Uvěřitelně.

Uplynulo dalších pár vteřin. Sledovala, jak letadlo na obloze vylétá stále výš. Nakonec ji ze zamyšlení vytrhl Gideonův hluboký hlas. „Myslím, že tohle je chyba.“

„Prosím tě, Gideone, přestaň s tím, jo?“

„Takže do toho nemám co mluvit?“

Neodpověděla. Nemusela. Pokud by jeden z nich chtěl vztah ukončit, existovalo mezi nimi nepsané a nevyslovené pravidlo,

že ten druhý nebude nic namítat. Tak to bylo dané od začátku. Tichá dohoda.

„Sbohem, Gideone.“

Přerušila spojení.

Je po všem.

Alespoň pro ni.

Veškeré napětí v těle ji opustilo a opřela si hlavu o volant.

Jednorázový telefon jí zazvonil v ruce. Na displeji blikalo Gideonovo číslo.

Ignorovala ho. Upravila nastavení klimatizace. Sledovala, jak letadlo, které za sebou nakreslilo na obloze čáry, zmizelo. Telefon umkl.

Ani ne za minutu se ale ozval znovu a zvonil naléhavě dlouho. Viděla na něm opět Gideonovo číslo.

Nebrala to.

„Snad ti to konečně dojde,“ řekla nahlas, jako by ji mohl slyšet, a stáhla okénko. Když vypínala motor, zaslechla cinknutí esemesky.

Pohlédla na jednorázový mobil.

Žádná zpráva.

Jenže její normální mobil na palubní desce měl rozsvícený displej s upozorněním na zprávu.

Musíme si promluvit. Osobně. Mezi čtyřma očima.

„Do prdele!“ Spočil se s ní na telefonu, který měl podle dohody zakázaný. Ten měla vyhrazený pro rodinné příslušníky, tedy manžela a dceru. Gideon se sice na displeji zobrazoval jako „soukromý volající“, ale jí bylo jasné, kdo to je.

Sevřelo se jí srdce.

Gideon ji na tento telefon neměl nikdy kontaktovat. Vůbec. Dobře to věděl. Bylo to jedno z jejich pravidel.

Jenže tys porušila pravidla jako první, že? Tím, žes to ukončila.

Nervózně vytočila jeho číslo z jednorázového telefonu. A čekala. Počítala, kolikrát zazvoní. *Jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát.* Nezvedal to. „No tak, dělej!“ *Pětkrát, šestkrát. Cvak!*

Bezva. Nechá mu tedy britký vzkaz. Už otvírala pusu, aby mu něco řekla, ale pak si to rozmyslela a zavěsila.

Mezitím jí na soukromý mobil došla zpráva:

Mezi – čtyřma – očima!

„Sakra!“

Znovu mu zkusila zavolat z jednorázového telefonu a mžourala kolem sebe, jak napínala oči a rozhlížela se čelním sklem, ozářená protisvětlem.

Vypadalo to, že Marilee už na kladině docvičila, protože se připravovala k seskoku. Marilee, která byla ve věku, kdy se dívka mění v ženu. Zmítaná emocemi. Ovlivnitelná. Jako Allison Carelliová nebo Penelope Williamsová. Začaly se tedy ztrácet dívky. Srdce se jí sevřelo. Co kdyby se to stalo Marilee?

Těžce polkla a pomyslela na dceru a posléze se v myšlenkách přesunula k Nealovi. K muži, který jí věřil. Byla patnáct let jeho manželkou a on ji nikdy nepodezíral z nevěry, přestože uvažovali o odluce, „aby si urovnali myšlenky“. Přestože se už jednou rozešli. Přestože on jí tak docela věrný nebyl.

Pitomá Brooke to riskla a přes úplnou rozluku padla do čehosi, co se dalo označit jako krize středního věku.

Jak jí ten pitomec, kterému nabořila zadek auta, ten Gustafson, říkal?

Krávo pitomá!

Bohužel měl stoprocentní pravdu.

Na soukromém mobilu se jí objevila další zpráva, stručná a jasná.

Hned.

„Ne, nemůžu,“ zašeptala, ale dostávala další zprávy.

Sejdeme se teď.

Tohle musí zarazit. Nemohla se vrátit domů, kdyby jí tam cinkaly esemesky jedna za druhou.

Sejdeme se hned. Nebo uvidíš.

3. KAPITOLA

Nebo co uvidím?

Nechtěla o tom uvažovat. Gideon v sobě opravdu měl nepřijemnou strunu. Až nebezpečnou. Cožpak ji na něm zpočátku právě tohle nelákalo? Ale nikdy si nepomyslela...

Opět si uvědomila, že ho nezná.

Všechno, co se o něm dozvěděla, se zakládalo na informacích od něj. Klidně mohl lhát. Tenkrát zběžně prolítla internet, jestli tam o něm něco nenajde, ale bez valného úspěchu. Jenže jak intenzivně hledala?

Moc ne.

Popravdě řečeno toho o něm ani moc vědět nechtěla.

Zachovával si pro ni auru tajemství, což ji přitahovalo.

Tehdy si myslela, že to tak bude bezpečnější.

Teď jí pochopitelně došlo, že opak je pravdou.

Inu bude si to s ním muset vyjasnit.

Ať to stojí, co to stojí.

„Kretén,“ zamumlala si pro sebe. Oba telefony vypnula a hodila je do kabelky. Až bude doma, schová jednorázový telefon buď pod palubní desku svého auta, nebo do výklenku v domácí prádelně, kde měla skryš zamaskovanou různými hadříky a poloprázdnými plastovými nádobami na bělidlo nebo prací prostředky. Nicméně pro tuto

chvíli telefon pečlivě zapnula na zip do vnitřní kapsičky v kabelce.

Ze své pozorovatelný v autě viděla, že v tělocvičně se Marilee už trénink nachýlil ke konci a dcera tam stála s batůžkem přes rameno.

Brooke popadla kabelku a hnala se pro ni do tělocvičny, kde byl i navzdory vysokému stropu cítit pot, a nezamaskoval to ani pach čistících prostředků. Marilee s ručníkem kolem krku, v poceném tričku, které si přehodila přes dres, přendávala batůžek z jednoho ramene na druhé. Téměř ani nevzhledla, když se jí Brooke omlouvala. „Ahoj, promiň, moc mě mrzí, že jsem muse-la poprosit Andreu, aby tě vyzvedla ze školy a –“

„Prosím tě už pojďme.“ Marilee na ni nečekala a vyrazila ke dveřím. Dlouhý culík se jí kýval ze strany na stranu a lechtal jí ramena. Jakmile vyšly ven, Marilee zamžourala na matčin pomačkaný explorer posetý škrábanci a místy s oprýskaným lakem, zamračila se a hodila batůžek na zadní sedadlo. „No na-zdar,“ zabručela, když zachmuřeně vklouzla do auta na sedadlo spolujezdce.

Brooke nastartovala. „Jen jsem ti chtěla vysvětlit, proč jsem se tak opozdila –“

„Já vím, co se stalo. Psalas mi. Nehoda. Jenom takové ťuknutí, jo?“ Marilee kreslila do vzduchu uvozovky, a přitom vrhla na matku útrpný pohled. „Viděla jsem ten pomačkaný předeek, víš?“ Našpulila rty a ukázala přes čelní sklo na místo, kde byla kapota po nárazu trochu zmuchlaná. „Hele, já prostě chci jet domů.“ Pak se ještě na matku pokradmu podívala. „A ty jsi v pořádku, jo?“

„Jo.“ Broke zařadila zpátečku.

Kluk v černé hondě vyzvedl dívku, zřejmě svou sestru, s hlasitou hudbou, vyřvávající z okna, prolétl kolem Brooke a s velkým rámusem vyrazil z parkoviště.

„Debil,“ zamumlala si Marilee pod vousy.

„Znáš ho?“

„Trochu. Chodí se mnou na matiku.“

„Jak se jmenuje?“

„To není důležité, mami.“ Pak odvrátila hlavu a dívala se z bočního okýnka, zatímco Brooke vyjížděla přes parkoviště a vedlejšími uličkami čtvrti Queen Anne, kam už teď slunce nesvítilo.

„Já jen –“

„Cos jen?“ Marilee otočila hlavou tak prudce, až se švihla culíkem. Mračila se na matku jako bubák. „Jen jsi mi chtěla říct, proč furt chodíš pozdě? Proč zůstávám jediná, která čeká na maminku jako mimino nebo... nebo... spíš jako totální blbka? Nebo proč mě musí vyzvedávat cizí máma a vozit mě na kroužky?“ Sevřela rty do tenké čárky a v modrých očích jí hněvivě blýskalo.

„Omlouvám se –“

„Jo. Já vím.“

„Už se to –“

„Nestane? To jsi chtěla říct?“

„Marilee –“

„Zadrž, mami. Prosím tě, ne.“ Zvedla ruku. „Prostě jeď, jo?“

„Heleď, omluvila jsem se ti. Fakt mě to mrzí,“ pokračovala Brooke odhodlaně. Nechtěla se nechat dcerou umlčet. „Opravdu. Jenže z tvého chování moc nadšená nejsem.“

„Ani já z tvého,“ vpálila jí Marilee a dlouze zaúpěla, jakmile Brooke znovu odbočila a už zahlédly dům, který pro ně byl necelých čtrnáct let domovem, téměř po celý Marileein život.

Dům byl přes sto let starý, postavený z kamene, se šindelovým pobitím. Naprosto originální, s kulatou věžičkou a klenuťou vstupní terasou. Z tohoto směru vypadalo staré viktoriánské sídlo patrové, ovšem bylo podsklepené a ve sklepě byla garáž a v mezipatře prádelna. Vedlo odtamtud ještě druhé schodiště do zadního traktu domu. To bylo tmavé a úzké a nepřiliš pevné. Nikdy se nepoužívalo. Neal mu říkal „požární východ“ a vždycy mluvil o tom, že ho „někdy“ opraví, nebo vymění.

Zatím k tomu nedošlo.

Zbytek domu byl za léta existence renovován, takže se mohl chlubit moderními vymoženostmi a hezkou širokou verandou za kuchyní. Instalovala se tam myčka a plynový sporák a nově se vykachličkovala kuchyň i koupelny. Dřevěné podlahy se zbrousily a naleštily. Dům samotný si i nadále udržel svůj dávný půvab, atmosféra začátku dvacátého století čišela z vyřezávaných zábradlí, van na lvích tlapkách se samostatně stojící sprchou a mnoha dalších detailů.

Brooke a Neal koupili dům před třinácti lety. Marilee si tehdy hověla ve žlutých dupačkách v nosítku na Nealově břiše.

Od chvíle, kdy Brooke poprvé překročila práh, si tam okamžitě připadala jako doma. Konečně pravý domov.

Proces koupě nemovitosti byl dost náročný, ale nakonec se s Nealem shodli, že to stálo za to. Kdo by odolal vysokým štukovým stropům, dřevěným obkladům a starobyklým oknům děleným sloupky, navíc s výhledem na světla města dole? Prošli klenutými dveřmi a na první pohled se do domu i jeden do druhého znovu zamilovali. Marilee byla tehdy miminko, takže pochopitelně neměla ponětí o obrovském rozhodnutí, s nímž její rodiče bojovali.

A všechno v podstatě dobře dopadlo.

Tedy, až donedávna.

Brooke se dívala na dceru. „Nehádejme se, ano? Omluvila jsem se.“

Marilee trochu zchladla, a tak si povzddechla a teatrálně obrátila oči v sloup. „Oukej.“ Odmlčela se. „Tak jo, fajn, omluva se přijímá.“

„Bezva.“ Brooke jela po příkré cestě k domu a prudce otočila volantem, aby se trefila do vrat garáže, která si otevřela dálkovým ovládáním. „Můžeme se zkusit k sobě chovat hezky.“ Vrata garáže při otevírání rachotila a vrzala. Jakmile vjely dovnitř, Brooke zaparkovala vedle Nealova range roveru.

Marilee vrhla po matce ztrápený pohled, ale pak se jí rty zvlínily úsměvem. „Jo. *Zkusím to.*“

„Já taky.“

Když dcera sahala na kliku dveří, Brooke ji zadržela. „Slyšela jsem, že se Allison Carelliová pohřešuje.“

„Jo. Je toho plná škola.“

„Ví někdo, co se stalo?“

„Ne. Prostě nepřišla domů. Ale vlastně nic nevím. Jenom jsem to slyšela.“

„Byla v tu chvíli s někým? Viděl ji někdo odcházet?“

„Říkala jsem, že nevím, jasný?“ Když viděla v matčině pohledu další otázky, ještě dodala: „Já s ní tak nekamarádím. Už moc ne. Vím jen to, že mi včera kvůli tomu v jednom kuse pípál telefon. Furt někdo psal.“

„Nemáš představu, co se jí mohlo stát?“

„Ježiši, mami, už jsem řekla, že nevím! Nikdo neví.“ A s tím vystoupila z auta, otevřela kufr a vytáhla si tašku s věcmi. Pak prošla garáží a pokračovala nahoru po schodech kolem prádelny do přízemí domu.

Brooke byla sice vykořeněná, ale rozhodla se do toho neštoupat. Pro tuto chvíli. Vzala věci z čistírny a poloprázdný kelímek rozpuštěné ledové kávy a šla za dcerou.

Čekala, že je uvítá vůně pečeného kuřete nebo omáčky na špagety, protože dnes večer měl vařit Neal, ale byla zklamaná, když ho našla, jak hledí u kuchyňského stolu do notebooku s brýlemi na čtení na špičce nosu. Vedle počítače stála nedopitá sklenka bílého vína.

Když vešla do pokoje, nonšalantně notebook zaklapl.

Jako by neviděla, že do něj koukal.

Jejich pes, kříženec Shep, něco mezi zlatým retrívrem a trochou německého ovčáka, řápl za Marilee do chodby ke schodišti, ale teď vběhl do kuchyně. Na dřevěné podlaze mu hlasitě řukaly dráčky. Přivítal Brooke, jako by ji neviděl celá léta. Naklonila se k němu a podržela ho za ušima. On jen radostně vrtěl ocáskem a stál jí u nohou. „Večeři nemáme?“ zeptala se Neala a slyšela, jak vržou schody, protože Marilee šla do patra.

„Říkal jsem si, že objednáme pizzu.“

Pověsila věci z čistírny na háček na dveřích u schodů. „Pizzu jsme měli v sobotu.“

„Ale vždyť jsme se o tom bavili,“ podivil se. „Dnes ráno.“

Nejasně si vzpomínala, že když vycházela ze sprchy, říkal něco o Alphonsově pizzerii. Jenže mu nevěnovala plnou pozornost, protože přemýšlela o Gideonově pozdním nočním telefonátu a návrhu, aby se sešli. V té chvíli jí to bylo jedno.

Marilee z patra zavolala: „Já mám pizzu ráda.“

Neal se podíval do chodby, kde bylo vidět zákrut schodiště. „Legrační, co všechno slyší, a co ne.“

„Slyšela jsem to!“ zavolala na ně dcera.

„Vidiš?“ obrátil se na manželku a pak dodal hlasitěji. „Bude pizza, pizza, to je něco!“ Usmál se, jeden koutek se mu zvedal víc a v úsměvu vyniklo jeho strniště na tváři. Táhl mu na čtyřicet, ale byl pořád pohledný, zůstaly mu černé vlasy a modré oči po něm zdědila i dcera. Rysy měl samozřejmě ostřejší než Marilee. Ta se oválným obličejem a úzkým nosem podobala Brooke. „Máš s tím nějaký problém?“ zvedl obočí.

„Ne. Ale dáme si to napůl, jo? Ne jenom s masem. Ještě přibjednej nějakou vegetariánskou.“

„Nebude to jíst.“

„Já vím, ale... zkus to. A máš na triku objednání i vyzvednutí.“

„Můžem si ji nechat přivést. Od Alphonsa. Uvidíme.“ Vytáhl z kapsy džínů mobil. „Dám si i salát.“ Zvedl k ní pohled a vytočil uložené číslo. Na chvíli si vzpomněla, jak vypadal před šestnácti lety. Pohledný, trochu drsnák, měl hranatější bradu a štíhlejší postavu, ale oči mu jiskřily stejně šibalsky jako teď. Měl ten typický úsměv, v němž se mu jeden koutek zvedal víc, až to vypadalo skoro spiklenecky, jako by se ptal: „Myslíš na to, na co já?“ Vždycky ten úsměv moc milovala.

„Jasně. Nebo si ji necháme doručit domů,“ přikývla.

Zatímco Neal telefonoval, přešla k lednici, našla nedopitou lahev chardonnay a vytáhla ji. Nalila si sklenku a slyšela, jak Neal volá: „Ančovičky?“

„Klidně,“ odpověděla hlasitěji, aby ji slyšel, a lahev znovu zašpuntovala.

„Fuj! Ne!“ křikla odněkud shora Marilee. „To je hnus!“

Brooke vyšla ven na terasu a dala si dlouhý doušek. Pomyslela na to, že by si nenápadně uzmula cigaretu ze svého dobře utajeného balíčku, určeného pro ty nejhorší katastrofy. Schovávala si ho v ptačí budce zdobící zábradlí, ale pak si to rozmyslela, přestože dnešek se rozhodně dal označit za katastrofický. Nicméně od poslední cigarety už uplynulo pár měsíců, a ona v duchu jen sykla a bolestně přimhouřila oči, když si na ten okamžik vzpomněla.

Bylo to ráno po prvním rande s Gideonem, když překročila pomyslnou čáru a byla manželovi nevěrná. Po té představě málem podlehla a zalovila v zaprášené ptačí budce pro zapalovač a lehké marlborky. Nikdy si s Gideonem neměla nic začínat, byla fakt pitomá. Ano, sice s Nealem mluvili o rozvodu, a dokonce se na pár týdnů odstěhoval, ale stejně... pořád je tady Marilee.

Srdce se jí sevřelo, jen co jí hlavou blesklo dceřino jméno.

Rozvod zatím odložili, možná dokonce navždycky.

Neal se vrátil zpátky domů a začali chodit do manželské poradny. Navíc si navzájem slíbili, že se budou snažit, aby jim to fungovalo do doby, než Marilee odejde na vysokou, nebo alespoň než odmaturuje.

Ona se to však nesnažila s Gideonem utnout dřív a dnešní pokus po telefonu zjevně nevyšel. Pověřivě zkřížila prsty a doufala, že se mylí a že mu to došlo, ale nedokázala se zbavit divných pocitů v okolí žaludku. Uvolnila horní část budky a sáhla dovnitř, snažila se nahmatat zapalovač, ale pak rychle budku zavřela, protože zaslechla, jak se Neal vrací do kuchyně. Jeho kroky byly stále hlasitější, až nakonec otevřel francouzské okno. Pustil ven psa a vyšel za ní na tmavou terasu. Zastavil se po jejím boku, ovšem Shep se vyřítil po schůdkách dolů do zahrádky.

„Pizza bude za chvíli. Myslím, že jsou zavalení objednávkama.“ Pak ještě dodal: „Co tady vůbec děláš?“ Rozhlédl se po terase, zamžoural do tmavé zahrádky a na plot za ní. Trávník

prudce klesal po svahu. Mezi příčkami plotu a hustým porostem jehličnanů svítila světla Seattlu, mihotala se mezi cáry mlhy, která město pomalu zahalovala.

„Přemýšlím.“ Ještě mu neřekla o bouračce. Usoudila, že teď je na to stejně vhodný okamžik jako kdykoli jindy. Popsala to tak, že spěchala, aby vyzvedla Marilee, stačilo trochu nepozornosti a prudké zabrzdění chlapa v autě před ní. O Gideonovi samozřejmě nepadlo ani slovo. Doufala, že manžel nikdy nezjistí, že mu byla nevěrná, natož s kým. Koneckonců je v tomto ohledu po všem. „... takže se ti Gustafson, nebo jeho právník ozve,“ dodala a rychle dopila skleničku.

„Není každý den posvícení,“ povzdechl a položil jí ruku kolem ramen.

Ach jo, však vím. Posvícení není skoro nikdy. „A mám ještě něco. Je to mnohem závažnější než to s autem,“ pokračovala a zopakovala mu svůj rozhovor s Andreou o pohřešované Allison Carelliové, a ještě mu popsala reakci jejich dcery.

„To fakt člověku nahání hrůzu,“ dodala.

„Souhlasím,“ přitakal Neal.

„Není u vás ve firmě nějaký odborník na trestní právo? Třeba by mohl zjistit, co si o tom myslí policie.“

„Máme odborníka, ale je to žena,“ upřesnil. „S policajtkama jedná Jennifer. Dřív pracovala pro policii jako asistentka okresního prokurátora.“

Když se manžel zmínil o Jennifer Adkinsové, Brooke cítila, jak se jí trošku zavlnil žaludek.

„Zjistím, co ví, ale pochybuju, že se k ní něco doneslo.“ Odhrnul pramínek vlasů, který vítr sfoukl Brooke přes obličej. „Děláš si starosti?“

„Vždycky si dělám starosti,“ připustila. Shep na zahrádce pod nimi jedinkrát pronikavě vyštěkl.

„Tak si je zkus nedělat. Třeba se ta dívka... Allison... objeví. Je pryč jen pár dní.“ Jenže ani on to nebral na lehkou váhu. Prozradily ho vrásky na čele.

„Můžeme jen doufat,“ povzdychla si Brooke, ale byla to chabá útěcha.

„Uvidíme, co se Jennifer podaří zjistit.“

Poplálal ji po rameni. Shep už se škrábal po schodech za nimi. „Pojďme obhlédnout škody.“ Neal se obrátil a šel zpátky do domu. Pokračoval krátkou chodbou ke schodům dolů do garáže.

Šla mu v patách a dělalo se jí zle, když uviděla své pocuchané SUV s proraženým nárazníkem, pomačkanou kapotou a prasklým okýnkem.

„Och,“ sykl Neal. „A ten chlápek měl porsche?“

„Myslím, že ho označoval kombinací slov ‚kurva‘ a ‚devět jedenáctka‘ a ‚posraná‘. Jo, tak to říkal.“

„Carrera?“ Neal tiše hvízdal.

„Asi.“

„No, to jsem zvědav. Chápu správně, že moc nadšený nebyl.“

„To je hodně velký eufemismus. On... jak to říkal?“ Předstírala, že vzpomíná, a luskla prsty. „Jo, už to mám. Prej že *nasranej* je slabé slovo. Hoodně slabé. Ta kára je prej fungl nová.“

„A vypadá hůř než tohle?“ zeptal se Neal a třel si zátylek. Mezitím obcházel její explorer.

„Jo.“ Přikývla a zamyslela se. „Mnohem hůř.“

„Hm. No, aspoň že se nikomu nic nestalo – je to tak?“

„Pokud vím. On byl teda pořádně vzteklý a zatraceně dobře napodoboval tasamánského čerta, takže si možná přivodil hyperextenzi krku.“

„Uvidíme. Nahlásili jste to na policii?“

„Jo. Policie přijela hned poté, co jsme si vyměnili informace o pojistce.“

„Fajn. Dobrá. Tak to pro tuto chvíli hodíme za hlavu. Nebudeme si kazit večer.“ Vytáhl z kapsy mobil a podíval se na displej. „Navíc už nám vezou pizzu. Za chvíli jsou tady. I ančovičky a všechno.“

„Cože? Nekecej,“ smála se, když vcházeli dovnitř a Neal jim oběma dolil víno.

„Ne, ale chtěl jsem jen trochu poškádlit Mari,“ řekl.

„Myslím, že pro dnešek má škádlení až až. Nebyla zrovna nadšená, že jsem se opozdila a nestihla ji vyzvednout, takže ji na trénink musela odvézt Andrea.“

„Poslední dobou není moc nadšená z ničeho,“ kývl.

„To teda není.“

Brooke se pustila do obvolávání všech matek, rozesílala zprávy, projížděla internet a mrkla i na facebookovou stránku místních novinek, ale asi po hodině marné snahy to vzdala. O pohřešované dívce nikdo nic nevěděl.

Brooke z toho nebylo dobře. „Neumím si představit, čím teď její rodiče procházejí. Panebože, stát se to Marilee, zbláznila bych se.“

„Jenže Marilee se nic nestalo. Ta je doma s rodičema, kteří ji pořád nějak nechápou.“

Zazvonil zvonek u dveří.

„Konečně,“ zajásal Neal, a když spatřil Marilee ve flanelovém pyžamu, s ručníkem na hlavě a telefonem na uchu, jak sbíhá ze schodů, ucedil: „My o vlku...“

„Jako o mně? Mluvili jste o mně?“ útočila na ně a kroutila hlavou. „Hele, nechte si to, jo? Prostě... dost!“ Do telefonu pak vysvětlovala. „Ne, ty ne. Mluvím s tátou.“ Prohnala se chodbou a otevřela dveře. Neal a Brooke se zastavili hned za ní.

Muž, který přivezl pizzu, stál na vstupní verandě pod světlem. Červenou kšiltovku měl staženou hluboko do očí, ale Brooke ho vmžiku poznala.

A sevřelo se jí srdce.

Zvedl se jí žaludek.

Gideon.

Ten chlap s pizzou je...

Ne!

... na jejím prahu! U nich doma!

„Spropitné jsem dal při placení,“ ohlásil Neal, když Gideon podával krabici Marilee a oblažil ji jedním ze svých úchvatných

úsměvů. Možná si ho ani moc nevšimla, protože se soustředila na svůj telefonát, a pizzu popadla takřkajíc v běhu a zase couvla dovnitř.

Brooke cítila, jak jí tuhne krev v žilách. Ještě nikdy se nepřiblížil k jejímu domu. Nikdy. I to bylo jedno z nepsaných pravidel.

Gideon obrátil pohled na Brooke, která stála mezi dveřmi jako solný sloup. Podal jí papírový sáček. „Všem přeju hezký večer.“ Dotkl se kšiltu čepice, ale odcházející Marilee zvědavě sledoval.

Brooke se jen prudce nadechla.

Naskočila jí husí kůže. *Ne!*

„I vám. Hezký večer.“ Neal si evidentně nevšiml ničeho podezřelého a už se obracel ke kuchyni. Šel za Marilee. Brooke za ním jen otupěle zírala. Co tady Gideon pohledává? Proč se tak díval na Marilee...? Panebože. Bylo jí na zvracení. Už už chtěla zabouchnout dveře, ale ještě než dovrela, zahlédla úzkou škvírkou Gideonův úsměv a slyšela, jak šeptá: „Mezi čtyřma očima.“

4. KAPITOLA

„Trápí tě něco?“ zeptal se jí ráno Neal, když s velkou námahou zvedla slepená víčka a protáhla se na posteli.

Neal už byl vzhůru. Oblékal se a vlhké vlasy se mu po vysprchování leskly. Zrovna si vázal kravatu, takže na Brooke pohlédl do zrcadla nad komodou.

„Jako obvykle,“ prohodila a ani nelhala. Kvůli Gideonovi sebou celou noc házela a převalovala se. „Nemohla jsem dostat z hlavy Allison Carelliovou a Penny Williamsovou.“ Vlastně to byla v podstatě pravda. Každou chvíli si na pohřešované dívky vzpomněla a dělala si o ně starosti, ale myšlenky jí přerušovaly nesouvislé vzpomínky na Gideona na palubě jeho plachetnice nebo v sedle motorky. Pronásledovala ji představa Gideona zabraného do knihy u malého stolku na lodi. Za ním byla dokořán dvířka od úzké skříňky a v ní visela na háčku červená kšiltovka, kterou měl na sobě i včera večer, když stál na jejím prahu.

Zakručelo jí v břiše.

„Třeba je už Allison doma.“ Neal ji pořád sledoval v zrcadle.

„Doufejme.“ Natáhla se po mobilu a projela si esemesky. Nic nového. Škola rozesílala varovné zprávy a e-maily, aby se žáci drželi ve skupinkách a rodiče byli obzvlášť opatrní. Vedení školy posilovalo bezpečnostní opatření. Dostala také hromadnou zprávu od jedné z matek, vypisovala se ze svých obav a strachu,

ale neposkytovala žádné informace. „Pokud se Allison našla, zatím mi nikdo nedal vědět.“

„To by ti určitě někdo sdělil.“ Zamračil se. „Už jsem psal Jennifer. Prý o tom slyšela – na stejné škole má synovce –, ale ani on nic neví. Slíbila, že se na to podívá.“

Brooke nereagovala. Nic, co souviselo s Jennifer Adkinsovou, nemínila komentovat.

Neal odtrhl oči od zrcadla a obrátil se k ní. „Je tohle dobrý?“ zeptal se a ukázal na košili a kravatu.

Podívala se na něho a poposedla si na posteli, aby se opřela o čalouněnou pelest. Prohlížela si jeho bílou košili a šedé kalhoty. Vybral si hedvábnou kravatu tlumeného modrého odstínu. „Vypadáš jako úspěšný právník.“

„Je to tak špatný, jo?“

Přimhouřila oči, jako by si ho skutečně vážně měřila, a pokrčila rameny. „Nebo možná certifikovaný účetní?“

„Cože?“

„No jo, třeba někdo, kdo pracoval přes padesát let pro bernák.“

Rozesmál se a v očích mu zablýsklo. „Lichocením si nepomůžeš.“ Pak naklonil hlavu. „To ta kravata, že?“ Rozvázal hedvábný pruh látky a sáhl do šatníku. „Nebude lepší tahle?“ Zvedl modro-bíle proužkovanou.

„Ne.“ Vstala z postele a zívla. Přešla bosky ke skříni. Probírala se jeho stále větší zásobou kravat, a nakonec vytáhla jednu s drobným květinovým potiskem v tlumených šedých, broskvových a mátově zelených odstínech. „Podívej, *tahle* mluví za vše!“

„Jojo. Prozrazuje, že jsem bývalý hipík.“

„Neblázni, vždyť není žluto-fialová a navíc batikovaná, proboha!“

„Jednu takovou jsem měl. Teta mi ji dala po strýčkově smrti.“

„Já vím.“ Rozesmála se. „Ale tahle...“ Pohládila příjemné hedvábí. „Je taková elegantní. Vypovídá něco o muži, který zastává pevné názory.“

„No jasně. Když to říkáš...“

„Říkám. Navíc ti ji dala Marilee před dvěma lety ke dni otců,“ připomněla mu.

„Bezva.“ Přehodil si ji kolem krku a zasunul pod límec. „Ale vážně. V noci jsi sebou hrozně házela.“

„Já vím. Jak jsem říkala. Starosti. Ty dívky, nehoda a žádná práce,“ povzddechla si.

„Pořád nemůžeš nic dobrého najít?“

„Nic tak skvělého.“ Pomohla mu kravatu uvázat. Poslední dobou vycházeli s Nealem nejlíp za posledních pár let. Proto se rozvod odsunul. Proto byl prioritou rozchod s Gideonem.

„Hele, ve víru všech těch událostí jsem se zapomněl zeptat,“ řekl a najednou se tvářil trochu zaraženě. „Bylas včera u doktora na další kontrole?“

„Ach ano. Byla.“

„No a...?“

„Dobrý,“ lhala. U žádného doktora nebyla, protože trávila čas s milencem. Nebylo jí příjemné o tom manželovi lhát, ale už se ke svému onkologovi přeobjednala. Kontrola, Starbucks, posilovna a čistírna – to všechno tvořilo její včerejší alibi.

„Jak je tedy možné, žes měla nehodu kousek od Alaskan Way? Copak to není na opačné straně města než klinika v univerzitní čtvrti?“

Její prsty na kravatě na okamžik strnuly. Měl pravdu. Ulice do přístavu byla úplně jinde, než kde měla Brooke být. „No jo, já vím,“ kývla a horečně uvažovala. „Nabídka práce kousek od přístavu. Napadlo mě, že se tam zajedu mrknout, a pak už jsem jela pozdě pro Marilee a zbytek, jak se říká, je historie.“

„Ach tak.“ Znovu se podíval do zrcadla, trochu si utáhl uzel a Brooke změnila téma. „Je Marilee vzhůru?“

Štřelil po ní nevěřícím pohledem. „Kolik jí je? Čtrnáct? Co myslíš?“

„Jo jo, v pohodě. Chápu. To je na mně.“ Vyšla na chodbu, zastavila se u dveří do dceřina pokoje, zabušila na ně, a pak strčila hlavu do tmavé místnosti. „Haló! Je čas vstávat!“

Z hromady na posteli se ozvalo zasténání, bylo vidět jen uzel černých vlasů. „Neee!“

„Ale no tak.“

„Nemůžu.“ Ze změti ložního prádla se vynořila ruka, hrábla po polštáři a hodila si ho na hlavu.

„Ale jasněže můžeš. Přijď dolů.“

„Ne,“ ozvala se tlumená odpověď. „Mami, já nechci. Vážně...“

„To máš ale smůlu,“ prohlásila Brooke a rozhlédla se po pokoji. Všude na podlaze se válelo oblečení. Pracovní stůl odstrčený do výklenku kulaté věžičky byl zaplněný věcmi – krom počítače tam bylo herní vybavení, iPad, všechno možné. Plyšoví medvídci dávno zmizeli, stejně jako hrací dečky s přišitými hračkami nebo obrázkové knížky. Všechno teď zastínily videohry, elektronika a lahvičky s laky na nehty.

„Uvidíme se dole.“

„Ne!“

„Máš čtvrt hodiny!“

Brooke dveře znovu zavřela, našťvaná po tom dohadování, které se stávalo pravidelnou součástí jejich ranní komunikace. Moc si přála, aby aspoň jednou nemusela hrát roli zlého policajta. Ale dnes tomu neunikla.

Než se Brooke osprchovala a hodila na sebe džíny a svetřík, Neal ohrál v toasteru značky Eggo vafle. Marilee už našťěstí seděla na barové stoličce u snídaňového pultu v kuchyni, zabalená do huňaté deky. Vlasy měla sepnuté do rozčuchaného uzlu a místo obličje jen stažený škleb, takže vypadala jako upír, který se omylem dostal na přímé slunce.

„Dobré jitro,“ pozdravila Brooke, když Neal položil opečnou vafli na talířek a postavil ho před dceru. Shep vylezl z pelíšku a zaujal strategickou polohu pod barem, kde trpělivě čekal na drobečky nebo cokoli, co by mohlo spadnout na zem.

Neal dceru pobídl: „Máma řekla ‚dobré jitro‘.“

„No a? Co je na tom dobrého?“ Marilee se hrbila nad stolem, opírala se o něj bradou a před nosem si točila talířkem.

Neal se zazubil. „Ach, kéž by mi mohlo být zase čtrnáct. Ta radost z –“

„Tati! Přestaň!“

To stačilo. Brooke se do toho vložila: „Myslím, žeš chtěla poděkovat, když byl táta tak hodný, a udělal ti snídani.“

Marilee mhouřila oči do tenkých čárek a upírala je na matku, ale podařilo se jí zamumlat: „Dík.“ Neal před ní ještě postavil skleničku pomerančového džusu. „Já jen nechci do školy.“

„Musíš,“ pronesl neústupně Neal, pohlédl na dceru a zakousl se do bagelu.

„V lednici je tavený sýr,“ připomněla mu Brooke, když přišla k pultu, kde se na plotýnce kávovaru ještě hřála půlka konvice.

„Není čas.“ Ještě jednou si kousl a sousto spláchl velkým douškem kávy. „Dnes ráno mám velkou schůzi.“ Podíval se na hodinky a zkřivil obličej. „Musím běžet. Jo, mimochodem, když jsi byla ve sprše, volala Leah.“

„Leah?“ Brooke byla v šoku. Sestra se jí už velice dlouho neozvala.

„Hm, jo. Prý zavolá znovu.“

„Proč?“ podivila se Brooke, najednou celá roztrpčená ze sestřina telefonátu. „Děje se něco?“ Leah nikdy nevolala jen tak, jedině když byla v průšvihů a potřebovala pomoc, většinou v peněžní formě.

„Nevím. Nic neříkala. Ale podle hlasu bych řekl, že není nijak rozhozená, pokud narážíš na tohle.“ Znovu si kousl a znovu sousto zapil kávou.

„Jenže –“

„Já nic víc nevím.“

„Ona přece nikdy nevolá, nepíše, ani –“

„No jo, tohle vím.“ Zvedl ruku, jako by se bránil útoku a pak hodil zbytky bagelu do dřezu. „Hele, můžeš jí zavolat sama. Nebo jestli to je... co já vím, moc osobní nebo něco podobného, prostě jí krátce napiš. Esemesku. Její číslo znáš.“ Naklonil hlavu. „Nebo snad ne?“ Pak dodal: „Pokud ne, mám ho já.“ Hned

vytáhl mobil. „Pošlu ti ho.“ Rychle vyťukal zprávu a vzápětí už ji cinkla na telefonu.

„To je divné, že máš její číslo,“ podotkla, když si ukládala Leah do seznamu kontaktů.

„Spíš je divné, že ty ho nemáš,“ namítl, a ona to nekomentovala. Prozatím.

Brooke se sice chtěla trochu hádat, ale nemělo to smysl. Jak mohla vysvětlit, že má ze sestry úzkosti a jejich vztah je křehký a je v něm – mírně řečeno – značná dávka nedůvěry? Protože Leah dokázala vystřelit své emoce z nuly na max ve zlomku vteřiny, zejména když ji starší sestra něčím vykojila. „Bezva.“ Marilee, která trpěla tím, že je jedináček, nechtěla o komplikacích spojených se sourozencem nic slyšet.

„Ježiši, mami, co je na tom? Volala ti sestra. No a? Přece to neznamená bůhvíjaký problém, ne?“ Marilee se zamračila, ale uchopila vidličku a zakrojila do vafle. Kousek hodila psovi, který sousto pohotově chytil ještě ve vzduchu. „Nevím, proč musíš ze všeho dělat takovou vědu.“

„Já ne...“ Brooke se zase kousla do jazyka, aby nic nenamítala a svou větu nedořekla. Marilee měla pravdu. Skutečně dělala z komára velblouda, měla-li použít babiččino rčení. To byla další malá změna její osobnosti, kterou pozorovala od chvíle, kdy ji lékaři začali před rokem strašit rakovinou prsu. „Zavolám jí.“

„To bude super,“ zamumlala dcera téměř neslyšně, když si strkala kus vafle do pusy.

„Výborně.“ Neal si oprášil z košile pár drobečků, popadl sako přehozené přes opěradlo židle a zacinkal klíči. „Tahleta,“ ukázal Marilee svou vafli, a ještě na ni přilil sirup, „je teď celá tvoje.“

„Fakt vtipný, tati,“ šlehla po něm Marilee zachmuřeným pohledem.

Zareagoval širokým úsměvem a napomenul ji: „Ale no tak...“ Našpulila rty a pořád po něm očima metala blesky.

„Miluju tě!“ zavolal ještě přes rameno a zamířil ke schodům do sklepa a do garáže.